

Arrest

nr. 175 993 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de

in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 26 juni 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2014 werd ingediend door :

L., W. (...)

geboren te F. (...) op (...)1986

Bij onze diensten ook gekend als:

L., H. (...)

geboren te F. (...) op (...)1989

nationaliteit: China

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verder stelt betrokkene dat hij zijn land is ontvlucht uit schrik voor zijn leven en hij beweert nu dat een terugkeer een schending van het artikel 3 EVRM zou inhouden. Echter vindt de bescherming verleend door het artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Bijgevolg kan die niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene verwijst ook naar de duur van zijn verblijf in België en verklaart dat hij na zijn afwezigheid zijn leven niet meer in zijn land van herkomst kan opbouwen. Echter legt betrokkene geen bewijzen voor om deze loutere bewering te staven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de duur van het verblijf en de integratie, meer bepaald zijn werkbereidheid, zijn zelfverklaarde kennis van het Nederlands en opgebouwde sociale banden, betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld.

“Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij in het bezit was van een A-kaart, afgegeven op basis van een onderzoek naar mensenhandel. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij inderdaad heeft meegewerkt aan een onderzoek naar mensenhandel en dat hij daarom op 08.01.2013 in het bezit werd gesteld van een tijdelijke verblijfstitel. Echter heeft het Arbeidsauditoraat van Huy na onderzoek op 07.02.2013 besloten dat betrokkene niet als slachtoffer mensenhandel kon worden erkend en heeft het Arbeidsauditoraat van Mons op 03.10.2013 na onderzoek eveneens

besloten om betrokkene niet als slachtoffer mensenhandel te erkennen. (Schrijven van Arbeidsauditoraten toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.) De A-kaart van betrokkene werd bijgevolg niet meer verlengd. Bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient te worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Echter dient wel te worden opgemerkt dat betrokkene de Belgische overheid trachten te misleiden door het niet doorgeven van zijn echte voornaam, geboortedatum en geboorteplaats bij het gerechtelijk onderzoek naar mensenhandel."

1.3. De gemachtigde neemt op 6 juni 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: L., W. (...)

geboortedatum: (...)1986

geboorteplaats: F. (...)

nationaliteit: China

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als L., H. (...), geboren op (...)1989 te F. (...), nationaliteit China

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van *"de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds langdurig op het Belgisch grondgebied verblijft, waarvan geruime tijd legaal.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar China om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in China is geweest! Hij heeft zijn leven hier in veiligheid opgebouwd! Bovendien heeft hij niets of niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat hij hier een veilig en zeker onderkomen heeft en in zijn land van herkomst nergens terecht kan, ook niet voor een tijdelijk verblijf en hij zou in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Dat er dus, wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 dd 09.12.2009 en arrest 215.571 dd 05.10.2011.) Bij gevolg zijn deze criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 28.04.2014 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009.

Integendeel tot wat verwerende partij beweert, verwees verzoeker niet slechts naar de instructies aangezien hij van mening is dat deze nog steeds toegepast worden, verzoeker verklaarde dit ook verder in zijn aanvraag:

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State

(RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011) Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld!"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt; Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

op medische gronden lange asielprocedures humanitaire redenen de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak; "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de

discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om dit niet toe te passen op het dossier van verzoeker!

3. Verder stelt betrokkene dat hij zijn land is ontvlucht uit schrik voor zijn leven en hij beweert nu dat een terugkeer een schending van het artikel 3 zou inhouden. Echter vindt de bescherming verleend door het artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Bijgevolg kan dit niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar China een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Immers, hij is uit het land gevlucht en is er al meerdere jaren niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren, zijn veiligheid kan er immers niet gegarandeerd worden!

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker is al jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is China ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in China te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder een recent en individueel onderzoek in het dossier naar de situatie in het land van herkomst.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar China een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor client die de Chinese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al geruime tijd niet meer geweest.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in China, als hij daar al jaren niet meer geweest is, zijn leven er in gevaar is en hij hier al zijn belangen heeft??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

4. Betrokkene verwijst ook naar de duur van zijn verblijf in België en verklaart dat hij na zijn afwezigheid zijn leven niet meer in zijn land van herkomst kan opbouwen. Echter legt betrokkene geen bewijzen voor om deze loutere bewering te staven.

Verzoeker wenst op te merken dat bovenstaande opmerking van DVZ het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

DVZ dient haar beslissing uitvoerig te motiveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft, dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij. "

Dat verzoeker zijn leven in België heeft opgebouwd en onmogelijk kan terugkeren naar China, hij heeft daar immers niets of niemand meer.

Men faalt er echter in hier afdoende rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij haalt enkel aan dat verzoeker hier geen bewijzen van voorlegt. Het is voor verzoeker echter niet duidelijk waarom men hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat dit de motiveringsplicht dan ook flagrant schendt.

5. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de duur van het verblijf en de integratie, meer bepaald de werkbereidheid, zijn zelfverklaarde kennis van het Nederlands en opgebouwde sociale banden betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, niet in het buitenland, is ingediend. " (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2. van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan. uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Dat DVZ het motiveringsbeginsel flagrant schendt! Waarom verantwoordend al deze tekenen van integratie niet dat de aanvraag van verzoeker in België wordt ingediend?!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen ".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Louter stellen dat dit "niet verantwoordt" dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, volstaat niet!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

6. Betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij in het bezit was van een A-kaart, afgegeven op basis van een onderzoek naar mensenhandel. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat

hij inderdaad heeft meegewerkt aan een onderzoek naar mensenhandel en dat hij daarom op 08.01.2013 in het bezit werd gesteld van een tijdelijke verblijfstitel. Echter heeft het Arbeidsauditoraat van Huy na onderzoek op 07.02.2013 besloten dat betrokkene niet als slachtoffer mensenhandel kon worden erkend en heeft het Arbeidsauditoraat van Mons op 03.10.2013 na onderzoek eveneens besloten om betrokkene niet als slachtoffer mensenhandel te erkennen. (Schrijven van arbeidsauditoraten toegevoegd aan administratief dossier van betrokkene.) De A-kaart van betrokkene werd bijgevolg niet meer verlengd. Bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

In tegenstelling tot wat men beweert, dient verwerende partij wel degelijk rekening te houden met de A-kaart van verzoeker.

Verzoeker is immers geruime tijd in het bezit geweest van legaal verblijf.

Dat dit wel degelijk een belangrijk element is in het dossier en dat verwerende partij hier wel degelijk rekening mee dient te houden!

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procédures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

7. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient te worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Echter dient wel te worden opgemerkt dat betrokkene de Belgische overheid trachten te misleiden door het niet doorgeven van zijn echte voornaam, geboortjaar en geboorteplaats bij het gerechtelijk onderzoek naar mensenhandel.

Verzoeker was het slachtoffer van mensenhandel.

Gezien zijn uiterst precarie situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door.

Dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden. Hij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

Hij had eerder geluisterd naar andere mensen die hem aangeraden hebben om andere identiteitsgegevens door te geven.

Het is onredelijk dat dit nu aangehaald wordt, verzoeker bezit immers tot op heden een blanco strafregister.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een verblijfstitel en de andere niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd ondermeer op basis van het doorgeven van andere identiteitsgegevens.

Daar waar men in het ene dossier het verblijfsrecht van betrokkene weigert, omwille het gebruik van andere identiteitsgegevens, stelt men in het andere dossier "geen bezwaar" te hebben..

Deze dubbele standaard is onaanvaardbaar en maakt een flagrante schending uit van het gelijkheidsbeginsel!

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009.

Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt B.2. van de instructie.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al een viertal jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven ook in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde de formele motiveringsplicht schendt, onder meer waar hij in de eerste bestreden beslissing stelt: *"Betrokkene verwijst ook naar de duur van zijn verblijf in België en verklaart dat hij na zijn afwezigheid zijn leven niet meer in zijn land van herkomst kan opbouwen. Echter legt betrokkene geen bewijzen voor om deze loutere bewering te staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de duur van het verblijf en de integratie, meer bepaald zijn werkbereidheid, zijn zelfverklearde kennis van het Nederlands en opgebouwde sociale banden, betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

Verzoekende partij voert aan dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid waarom haar langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

In de bestreden beslissing kan met betrekking tot voormelde elementen van integratie en langdurig verblijf worden gelezen dat de gemachtigde oordeelt dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en in de fase van onontvankelijkheid niet worden onderzocht zodat ze niet kunnen verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend en niet in het buitenland. Bijgevolg weerhoudt hij deze elementen niet als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot de stelling dat zij na haar afwezigheid haar leven niet meer kan opbouwen in haar land van herkomst, stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij geen bewijzen voorlegt om deze loutere bewering te staven. De redenen waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen derhalve eenvoudigweg in de bestreden beslissing worden gelezen.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift uitdrukkelijk naar deze motivering, zodat zij niet kan voorhouden dat omtrent deze elementen niet zou zijn gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt tevens dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of er sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, met name omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.4. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij uit de motivering in de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom haar integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

De gemachtigde oordeelt dienaangaande dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de duur van het verblijf van verzoekende partij in België en de integratie die zij tijdens dit verblijf heeft opgebouwd, meer bepaald haar werkbereidheid, haar zelfverklaarde kennis van het Nederlands en de opgebouwde sociale banden, de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreffen, en derhalve niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom de integratie van verzoekende partij, die voortvloeit uit een langdurig verblijf, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij – door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening vanuit het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met haar betoog, waarin zij meent dat elementen van integratie en langdurig verblijf juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden dat zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad benadrukt in dit verband nog de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat zij reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft. Tevens haalt zij aan dat de gemachtigde, door te verklaren dat de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België is ingediend, door deze zin "*alle aanvragen*" kan weigeren. Een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen, benadrukt verzoekende partij. Verzoekende partij gaat hier over tot een veralgemening die niet in de

bestreden beslissing kan worden gelezen. Zij zet hierbij geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend onjuist of irrelevant zou zijn. Verder stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat haar lokale verankering niet wordt betwist door de gemachtigde. Zulks kan uit de bestreden beslissing geenszins worden afgeleid. De gemachtigde stelt immers slechts vast dat deze elementen door verzoekende partij worden aangehaald en geeft uitdrukkelijk aan dat ze niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit deze vaststelling zou kunnen of moeten blijken dat de gemachtigde eventuele stukken die door verzoekende partij ter staving van deze elementen werden voorgelegd aan een inhoudelijk onderzoek zou hebben onderworpen. In casu spreekt de gemachtigde zich immers niet uit over de gegrondheid van de aanvraag.

Ten slotte merkt de Raad op dat de aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel gegrondheidsonderzoek, evenwel enkel conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt aangehaald. In het kader van een beoordeling van de rechtmatigheid van een beslissing tot ontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan echter niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde of de integratie van verzoekende partij een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

3.5. In haar verzoekschrift benadrukt verzoekende partij dat zij reeds langdurig op het Belgisch grondgebied verblijft, waarvan geruime tijd legaal, en dat zij niet meer kan terugkeren naar China omdat zij daar al verschillende jaren niet meer is geweest, zij hier haar leven in veiligheid heeft opgebouwd en zij in China niets of niemand meer heeft die haar kan helpen en waar zij terecht kan.

Zoals gesteld wordt het aangehaalde element dat zij na haar (langdurige) afwezigheid haar leven niet meer kan opbouwen in haar land van herkomst, in de bestreden beslissing niet weerhouden als buitengewone omstandigheid, omdat verzoekende partij hieromtrent geen bewijzen voorlegt en zij zich aldus beperkt tot het uiten van een loutere bewering. Wederom dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aangeeft waarom dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Verzoekende partij kan uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk afleiden waarom dit aangehaalde element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Verder stelt de Raad vast dat in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1. en waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier, enkel melding werd gemaakt van het gegeven dat verzoekende partij niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst, *“Aangezien hij al geruime tijd niet meer in China is geweest.”* Er wordt op zich geen melding gemaakt van het feit dat zij er *“niets of niemand”* meer heeft en dat zij er nergens terecht kan, ook niet voor een tijdelijk verblijf, en dat zij er, bijgevolg, in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen. Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat de verzoekende partij hiermee in wezen opnieuw enkel benadrukt dat het aangehaalde element in de aanvraag dat zij niet kan terugkeren naar China omdat zij er al geruime tijd niet meer is geweest, wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Door – in wezen – louter opnieuw naar dit element te verwijzen en het tegendeel te beweren, wordt de vaststelling dat verzoekende partij geen bewijzen heeft voorgelegd om haar bewering dat zij na haar lange afwezigheid niet meer naar China kan terugkeren, niet weerlegd. De verzoekende partij toont hiermee immers niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde onzorgvuldig of onjuist is. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een loutere bewering dat zij niet kan terugkeren naar China omdat zij er al geruime tijd niet meer is geweest, in casu niet volstaat, nu uit het administratief dossier inderdaad blijkt geen bewijzen werden voorgelegd om haar bewering te staven, hetgeen op zich overigens niet wordt betwist.

3.6. Verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde wel degelijk rekening diende te houden met haar A-kaart. Zij voert aan dat de gemachtigde rekening diende te houden met haar opgebouwde integratie tijdens haar legaal verblijf.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de gemachtigde dienaangaande heeft gemotiveerd dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het arbeidsauditoraat van Huy op 7 februari 2013 heeft besloten dat verzoekende partij niet als slachtoffer van mensenhandel kan worden erkend en dat het

arbeidsauditoraat van Bergen op 3 oktober 2013 na onderzoek eveneens heeft besloten dat verzoekende partij niet kan worden erkend als slachtoffer van mensenhandel, waarna haar A-kaart niet meer werd verlengd. Om die reden kan het gegeven dat verzoekende partij beschikte over een geldige A-kaart, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met dit element.

Waar verzoekende partij in wezen nogmaals benadrukt dat haar integratie, opgebouwd tijdens haar langdurig verblijf in België, wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd, waarbij zij onderstreept dat zij gedurende de geldigheid van haar A-kaart legaal in België heeft verbleven en dat integratie kan plaatsvinden tijdens een legaal verblijf, kan worden verwezen naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.4. De Raad herhaalt dat de gemachtigde, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State dienaangaande, op goede gronden kon oordelen dat de duur van het verblijf van verzoekende partij in België en de integratie die zij heeft opgebouwd tijdens dit verblijf, de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreffen, en derhalve niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. De specificering dat verzoekende partij gedurende een bepaalde periode – met name tijdens de geldigheid van haar A-kaart, die ondertussen is verlopen – een legaal verblijf heeft gehad in België, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar aanvraag in dit aspect onvoldoende werd onderzocht.

3.7. Verzoekende partij acht het kennelijk onredelijk van de gemachtigde om aan te halen dat zij de Belgische overheid trachtte te misleiden door het niet doorgeven van haar echte voornaam, geboorteaar en geboorteplaats bij het gerechtelijk onderzoek naar mensenhandel. Verzoekende partij licht toe dat zij zich destijds in een uiterst precare situatie bevond, en dat zij, geleid door een enorme angst, verkeerde identiteitsgegevens doorgaf. Zij benadrukt spijt te hebben van deze misleidende informatie en zij vindt het onredelijk dat dit in de eerste bestreden beslissing wordt aangehaald, aangezien zij tot op heden over een blanco strafblad beschikt. Verzoekende partij stelt dat in sommige gevallen het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens niet kwalijk wordt genomen, terwijl haar in casu, onder meer op basis hiervan, het recht op verblijf wordt geweigerd. Dit verschil in behandeling is onredelijk, onzorgvuldig en maakt een schending uit van het gelijkheidsbeginsel.

De Raad merkt op dat de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat *“betrokkene de Belgische overheid trachten te misleiden door het niet doorgeven van zijn echte voornaam, geboorteaar en geboorteplaats bij het gerechtelijk onderzoek naar mensenhandel”*, een overtollig motief betreft. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om verblijfsmachtiging benadrukt dat zij nooit een inbreuk tegen de openbare orde beging. Dienaangaande wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Met andere woorden is een dergelijk gegeven hoe dan ook niet van aard om aan te tonen dat het voor verzoekende partij onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst in te dienen. Het komt de Raad niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor om het gegeven dat de verzoekende partij nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde – daargelaten de vraag of dit in casu ook werkelijk het geval is – niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nogmaals dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond. Verzoekende partij houdt dan ook verkeerdelijk voor dat haar geen “recht op verblijf” wordt toegekend omdat zij in het kader van het voormelde gerechtelijk onderzoek in eerste instantie een valse identiteit heeft opgegeven.

De vaststelling dat betreffende *“het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient te worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”*, vormt een voldoende schragend motief in het licht van wat in de aanvraag om verblijfsmachtiging wordt aangehaald, met name dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd. Zoals gesteld wordt het gegeven dat verzoekende partij in casu wel degelijk een inbreuk beging tegen de openbare orde, een overtollig motief, zodat bovenvermelde kritiek, die uitsluitend betrekking heeft op deze laatste vaststelling, niet dienstig wordt aangevoerd.

3.8. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat het een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat artikel 3 van het EVRM – dat bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – zou worden geschonden wanneer zij zou moeten terugkeren naar China. Zij verwijst in dit verband naar de beschermingsplicht van elke staat ten opzichte van mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dreigen te ondergaan. Verzoekende partij wijst erop dat zij uit haar land van herkomst is gevlucht *“omwille van problemen”* en dat zij er niet naar kan terugkeren, aangezien haar veiligheid immers niet kan worden gegarandeerd.

De Raad benadrukt dat het evenwel aan verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De vaststelling van de gemachtigde dat verzoekende partij zich in de verblijfsaanvraag beperkt tot een loutere bewering die niet met een begin van bewijs werd gestaafd, vindt steun in het administratief dossier. Het betoog dat verzoekende partij *“wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in China te verduidelijken”*, vindt geen steun in het administratief dossier. Immers, zij bracht in haar verblijfsaanvraag niet het minste element naar voren om de huidige situatie in China te verduidelijken. Verzoekende partij beperkt zich verder tot een loutere herhaling van hetgeen in de verblijfsaanvraag werd uiteengezet. Dit doet geen enkele afbreuk aan het oordeel van de gemachtigde dat verzoekende partij, om de bescherming te kunnen genieten van voormeld artikel 3 van het EVRM, haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs, nu een loutere bewering niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op dit artikel, en dat de uiteenzetting in haar aanvraag op dit punt niet verder gaat dan een bewering, die niet wordt toegepast op de eigen situatie.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar China, omdat zij er al zeer lang niet meer is geweest en zij nergens terecht kan en zich afvraagt hoe zij daar terug een leven kan opbouwen als zij daar al jaren niet meer is geweest, merkt de Raad nogmaals op dat verzoekende partij zich beperkt tot ongestaafde beweringen. Dit betoog doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat er in casu geen enkel begin van bewijs voorligt van een reëel risico op blootstelling aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat zij de algemene bewering dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM niet kan toepassen op haar persoonlijke situatie, nu zij onmogelijk naar China kan terugkeren om te bewijzen wat de gevolgen van deze terugkeer zouden kunnen zijn, aangezien zij China is ontvlucht uit schrik voor haar leven, kan slechts nogmaals worden vastgesteld dat verzoekende partij niet ernstig kan volhouden dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM waar zij zich beperkt tot vage, algemene en geheel ongestaafde beweringen. Indien zij werkelijk vreest voor haar leven, dan kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij minstens landeninformatie aanbrengt die handelt over de situatie in China, hetgeen zij noch in het kader van haar aanvraag noch in het kader van huidig verzoekschrift aanbrengt. Verzoekende partij dient niet terug te keren naar China om dergelijke landeninformatie aan te brengen. In dit opzicht merkt de Raad ten overvloede nog op dat verzoekende partij, die beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit *“schrik voor haar leven”* en die aanhaalt er niet meer naar terug te kunnen keren omdat dit een schending van artikel 3 EVRM met dit zou meebrengen, heeft nagelaten om de hiertoe geëigende procedure in te stellen, met name een asielaanvraag.

Het EHRM heeft geoordeeld wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet. Verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Het is dan ook geenszins *“onredelijk”* van de gemachtigde om concrete bewijzen te vragen. In casu brengt verzoekende partij ook geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij terugkeer naar haar land van

herkomst een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het EVRM. Ook hier dient te worden aangestipt dat het aanbrengen van dergelijke concrete elementen geenszins een terugkeer naar het land van herkomst impliceert.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Bij gebrek aan een begin van bewijs, zoals vereist wanneer een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, kon de gemachtigde op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze besluiten: *“De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Waar verzoekende partij opwerpt dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, en dat hij op zijn minst de huidige situatie in China diende te onderzoeken, wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij toekomt om in de aanvraag om machtiging tot verblijf die elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien zij nalaat te concretiseren op welke wijze zij bij terugkeer persoonlijk dreigt te worden getroffen door de situatie in haar land van herkomst en geen bewijzen voorlegt die haar beweringen staven, kan zij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden in zijn onderzoek. Zij toont bovendien niet aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om bij haar aanvraag die elementen aan te voeren die volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekende partij met bovenstaande kritiek eveneens de tweede bestreden beslissing aanvecht, kan zij evenmin worden gevolgd. Uit het bovenstaande is immers gebleken dat verzoekende partij met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, terwijl in deze beslissing precies werd nagegaan of verzoekende partij buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag niet in het land van herkomst indient en terwijl de verzoekende partij zich in haar aanvraag ook uitdrukkelijk op artikel 3 van het EVRM heeft beroepen.

3.9. Verzoekende partij voert in wezen aan dat zij zich bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk nog kon beroepen op de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), aangezien verwerende partij heeft aangegeven dat deze criteria zouden blijven worden toegepast en er door verwerende partij nog steeds beslissingen worden genomen waarbij wordt verwezen naar de instructie.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

De Raad kan inzake deze grief dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde correct motiveerde dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verwerende partij er geen toepassing van maken.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat zij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat zij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien haar redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Waar verzoekende partij er zich in se over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van de voormelde criteria dient de Raad op te merken

dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.182 en 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van verzoekende partij dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (en in “*de media*”) zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de gemachtigde immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekende partij er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel zet verzoekende partij dienaangaande uiteen dat in de afgelopen jaren verschillende vreemdelingen een verblijfsmachtiging hebben verkregen ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en dat ook heden verwerende partij in specifieke gevallen nog van deze instructie gebruik maakt. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij, gelet op het voorgaande, niet dienstig kan aanvoeren dat het haar niet duidelijk is waarom de gemachtigde in zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de instructie van 19 juli 2009. Zoals gesteld, heeft de gemachtigde op goede gronden geoordeeld dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de voormelde instructie, aangezien deze vernietigd werd door de Raad van State, waardoor deze niet meer van toepassing is. Deze motivering is, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, afdoende, het bovenstaande indachtig.

3.10. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoont dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partij met het hoger weergegeven betoog tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens zoals kenbaar gemaakt op het moment van de bestreden beslissing of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen in haar dossier, zodat ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden weerhouden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zou voorliggen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en – in de mate dat het eerste middel tevens betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing – van de tweede bestreden beslissing.

3.12. In een tweede middel, uitdrukkelijk gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster een gebrek aan afdoende motivering aan.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in het dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat de bestreden beslissing dan ook geschorst en vernietigd dient te worden.”

3.13. De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Hierbij wordt aangegeven dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

In de mate dat verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd omdat ook de beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd, en dat hieruit tevens een schending van de motiveringsverplichting zou kunnen worden afgeleid, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, zodat het betoog van verzoekende partij in dit verband hoe dan ook niet ter zake doet.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, aangezien nergens wordt vermeld dat deze beslissing het gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag en nergens sprake is “van de motivering van de weigering tot regularisatie”, dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist en dat deze door de gemachtigde gemaakte vaststelling, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. Verzoekende partij laat bovendien na aan te geven op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten ook een verwijzing naar (de weigering van) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had moeten opnemen.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.14. Verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES